

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Επιγαινε να μονομαχήση, ίσως να σκοτωνόταν, κι' όμως ήταν γεμάτος χαρά!.. Ι ιατί ή δούκισσα ντέ Σαθρέζ τοιχε άπάντησε με τρόπο πολύ καλύτερο από όσο αυτός περιμνε...

Αντίκρισε, από μακριά, τόν Λουβινί, που τόν πρόμνε άκούγης πάνω στ' άλογο του, και κένθησε με τά σπηρούνια, τό δικό του άλογο για νά καλπήσει. Τό ίδιο έκανε, άμέσως, κι' ό Λουβινί. Πληροαισαν ό ένας τόν άλλο, κι' ανταλλάσαν, μ' έπισημοπια, τόν κανονισμένο χαιρετισμό.

Ο Λουβινί έδειξε στον αντίπαλό του, χωρίς νά μιλήση, μιά άπόμνη ουσιάδα από ψηλά δέντρα, καμιά διακοσαρια βήματα πιο πέρα απ' τό μέρος που στέκονταν. Ό Σαλαί κούνησε τό κεφάλι του, φανερόντας, έτσι, πως δέν είχε αντίρρηση νά γίνη ή μονομαχία στό μέρος έκεινο. Ήταν, πραγματικά, κατάλληλη θέσι. Μονομαχώντας εκεί πέρα, δέν θάσαν άναγκασιμένοι νά προσέχουν, μήν πυχόν τούς έβλεπε κανένα άνεπιθύμητο μάτι ή κανέναν κατάσκοπο, που θά μπορούσε νά τους καταγγείλη στον καρδινάλιο. Ένω, άπεναντίας, αυτοί θά έβλεπα, γύρω, κρυμμένοι, καθώς θά ήσαν, απ' τά ψηλά δέντρα. —Δέν έχουμε μάρτυρες, έπιθε λακωνικά, ό Σαλαί. —Δέν χρειάζονται μάρτυρες!.. Ό ένας, μόνον, απ' τούς δύο μας θά γυρίσει ζωντανός!.. Ό άλλος θά μείνη εδώ, νεκρός!... άπάτησε, ψυχρά, ό Λουβινί.

Έβγαλαν κατόπιν τούς μανδύας των, κυττάζοντας ό ένας τόν άλλο. Τό βλέμμα του Λουβινί ήταν λυπημένο. Τό φλόγιό ή άπελπισία του άποτυχημένου έραστη, Έβλεπε τήν ικανοποίησ που άπλωνόταν στο πρόσωπο του Σαλαί, κι' ένιωθε τήν τρο-

μερή, γι' αυτόν, πραγματικότητα!..

Μιά φρικίασι χύθηκε στο αίμα του!.. Σιφούλησε, μωλιασμένος, και φώναξε:

—Φυλαχθήτε!..

Τά σπαθιά σταυρώθηκαν και χτύπησαν τό ένα τ' άλλο, κάνοντας ν' άκουσθί ένας κρόος, φηριός κρότας... Ξανάγινε αυτό, διούκρης φορές... Έπειτα, τό ένα απ' τό σπαθιά έκείνα, ξεφυγε άξασφα απ' τό χέρι εκείνου που τό κρατούσε, κι' έπεσε λίγο παρέκει... Ήταν τό σπαθί του Λουβινί!.. Άλλ' άμέσως ό Ιππότης προχώρησε, έσκυψε, και τό άρπάξε από κάτω... Άρμούσε, τώρα, με μεγαλύτερη λύσσα κατά του Σαλαί... Άγωνιούσε, ποθούσε νά σκοτώση τόν άντερραστή του..

—Μιά στιγμή!.. φώναξε ό Σαλαί. Ίππότη!.. Έκασι, πριν, τήν παρατήρησι πως μέν λείπουν οι μάρτυρες... Μ' άπάντησατε με τρόπο που φανερόν πως θέλετε νάστε ό μόνος μάρτυρας του θανάτου μου..

—Ναι!.. βροντοφώνησε ό Λουβινί. Φυλαχθήτε!..

—Μιά στιγμή!.. έπνε, πάλι, ό Σαλαί. Πρέπει ν' άκούσετε για πόλο λόγο δέν έφερα κανένα δικό μου μάρτυρα..

—Μόνε άδιάφορο!.. άπάντησε, άγριέμενος, ό Λουβινί.

—Ένιούφερει, όμως, έμένα!.. έπέμνε ό Σαλαί. Λοιπόν, Ιππότη, δέν έφερα κανένα μάρτυρα, επειδή δέν θέλησα νά σας ντροπείσω μπροστά σέ τρίτον!.. Δέν θέλησα νά δη κανέναν, παραδειγματός χάρην, τό ότι σας άφώπλισα!..

—Διάθλο!.. Δέν θά μ' άφοπλίσατε και για δεύτερη φορά. Σας δίλω τόν λόγο μου... οβριλάει ό Λουβινί.

—Όρασι!.. Μ' άρέσει νά σας άκούω νά μιλάτε έτσι!.. Σας λέω άκόμα ότι τό πρόσωπο που ένδιαφέρεται και για τούς δύο μας, μου έπνε, χθές ή νύχτα, πως άφου έμασατε κι' οι δύο μας συνωμότες, δέν έχω τό δικαίωμα νά σας σκοτώσω!.. Ίππότη!.. Νοιώθω ήσο μεγάλη εύτυχία, σήμερα τό πρωί, που δέν μπορώ νά μισήω κανέναν!.. Ούτε και σας άκόμα!.. Έχουμε συνωμότησι μαζί!.. Άς βάλη λοιπόν ό καθένας μας τό σπαθί του στη θηκή, κι' άς παμε νά ποιέμε στη γειά έκείνη!..

Ο Λουβινί, άκόμα πιο παραγμένος, ρώτησε:

—Ένα πρόσωπο ;.. έπνετα. Ένδιαφέρεται για μένα ένα πρόσωπο που σας υπέδειξε νά μη με σκοτώσετε ;

—Όχι, όχι, Ιππότη!.. Μ' άφησε, μόνον, νά καταλάβω, πως δέν έχουμε τό δικαίωμα νά έξοιτώση ό ένας τόν άλλο... Πώς κι' οι δύο χρειάζομαστε για μιά και τήν ίδια δουλειά..

Ο Λουβινί ένιωθε τήν καρδιά του νά ραγίξει. Δάκρυα έρ-

χόντουσαν στα μάτια του. Μά τό ίδιο πάθος που συντάραζε τήν ψυχή, του σκότιζε και τό μυαλό. Κι' έτραύλισε:

—Κόμη!.. Δέν μπορώ νά δεχτώ τήν πρότασι σας!.. Έκείνος που θά μείνη, απ' τούς δύο μας, ζωντανός, θάνε ικανός νά προστατεύση, μόνος του, τήν γυναίκα αυτή ή.. Φυλαχθήτε!

—Επιμένετε, λοιπόν, νά εξακολουθήση ή μονομαχία αυτή ;

—Φυλαχθήτε!.. Αλλιώς θά σας χτυπήσω και δίχως νά ύπερασπίσετε τόν έαυτό σας!

Μά δέν πέρασαν πολλά λεπτά τής ώρας, και τό σπαθί ξεφυγε, πάλι, απ' τό χέρι του Λουβινί.

Άλλα και για δεύτερη φορά ό Λουβινί τό σήκωσε από κάτω, κι' έπεσέη κατά του Σαλαί, με μεγαλύτερη μανία.

Μά όταν και για τρίτη φορά συνέθη τό ίδιο πράγμα, ό Λουβινί δέν έσκυψε νά πιάση τό σπαθί του, Μουρμούρισε κάτι που ό Σαλαί δέν τό καλοάκουσε. Ντύμιος ώστόσο πως ό Λουβινί είχε πη: «Σκότωσε με!..» Άλλά δέν ήταν και βέβαιος γι' αυτό. Στο Σαλαί φάνηκε τώρα πως ό Λουβινί έκλαιγε, μά δέν στενοχωρήθηκε γι' αυτό. Σιγα-σιγα έβγαλε τό σπαθί στη θηκή του. Φορεσε τόν μανδύά του και όπισθοδρομήτας, βήμα-βήμα, πήγε κι' έβουε τ' άλογο του, Κρατούσε τό ζώο απ' τό χαινάρι και περιέμνε. Πρόμνε ν' άκούση τόν αντίπαλό του νά του προτείνη συμφιλίωσι, μά δέν άκουε τίποτε. Κιτάε πάλι πρós τό μέρος του Λουβινί, αλλά δέν τόν είδε. Έχε κρυφθί πίσω απ' τά δέντρα. Ανέθηκε, τότε, στ' άλογο του και τέληησε για τό Παρίσι..

Όταν, άργότερα, ό Σαλαί έξιστορούσε στην δούκισσα ντέ Σαθρέζ τήν μονομαχία έκείνη, παρέμνε νά τής πη μερικέ λεπτομέρειες. Ο βαθιά ριζωμένος μέσα στο Ιπποτισμός, δέν τόν άφησε νά ταπεινώση τόν γενναίο του αντίπαλο, άκόμα και σ' αυτή τή δούκισσα Αρκέστηκε, λοιπόν, νά τής πη πως ύστερα από πολλές άστοχες σπαθίσι, συμφώνησαν κι' οι δύο, και σταμάτησαν τήν πάλη. Δίχως νά πληρωθί καείσι τους, μά και χωρίς νά συνδιαλαγούν.

—Είμαι εύχαριστήμνη, του έπνε ή δούκισσα, χαδενώντας τον με τό βελουδένιο βλέμμα τής. Δέν πρέπει νά χάσωμε τόν Ιππότη Λουβινί!.. Ξέρω πως μ' αγαπάτε. Έγώ κάποια άδυναμία γι' αυτόν!..

Ο Σαλαί κτρίνισε. Η καρδιά του πόνεσε. Μετάνιωσε που δέν είχε σκοτώσει τό Λουβινί!..

—Αντρέ!.. σκεφτόταν ή ντε Ικανές νά σας φυλάδουν απ' τόν αλώνιο έχθρό σας τόν έρωτα. Αυτός σας σέρνει όταν θέλη!.. Άς είνε, λοιπόν, έτσι!.. Άφου ό Λουβινί μ' αγαπάει..

Κι' άγκάλιασε τό Σαλαί, λέγοντάς του με φοιή ήδονική, που τόν τρέλαινε:

—Άκούσε!.. Σ' αγαπάω!.. Μη μ' άφήση!.. Θέλω νά μ' άγαπάς ώσπου νά πεθάνω!..

Ο Λουβινί είχε μείνη λίγη ώρα στο μέρος έκεινο τής μονομαχίας. Η άβελη λιποψυχία τής πρώτη στιγμής, τοιχε περάσει. Καθόταν τώρα κατά γής, μά δέν ύγρανον πειά δάκρυα τό μάτια του. Τάκαιαν λάμψεις μισους κι' έκδικήσεως. Οι τελευταίοι διαταμοί του τιμού άνθρώπου έπεσαν, ό ένας ύστερ' απ' τόν άλλο, συντριμμία του πάθους. Τό μυαλό του σχεδιάζε ένα φριχτό έγκλημα προδοσίας.

Κι' όταν, τέλος, ό Λουβινί σκώθηκε για νά φύγη απ' τό μέρος αυτό, ήταν άλλος άνθρωπος.

—Απόψε είνε ή γενική συνέλευσις τών συνομητοτών, σκέφτηκε. Η έρομένη του Σαλαί θά προτείνη τό νέο της σχέδιο ένεργως..

Και μ' ένα τρομερό γέλιο, συμπλήρωσε τήν άπαισία σκέψι του:

Ναι, θάμα κι' έγώ στη συνέλευσι, ανάμεσά τους! Και θά τους προδώσω... και θά τους καταστρέψω!..

ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

Ο Ρασκάς κι' ό Κορινιάν ήσαν φυλακισμένοι. Άπ' τή θλι-

βερή φυλακή των του μοναστηριού, δεν έβγαλαν κανείς ζωντανός. Από πόσο καιρό βρισκότουσαν θαμμένοι και μέσα; Δεν τάζεραν. Ήθχαν περάσει πέντε-έξι μέρες, με αυτοί δεν είχαν κανένα μέσον, κανένα σημάδι, που να τους βοηθούσε στο μέτρημα τών ημερών. Το ίδιο σκοτάδι τους πίεζε μέρα καί νύχτα. "Η ίδια κραία ύγρασια περνούσε αδιάκοπα μέσα στα κόκαλα τους. Όταν δεν είχαν πια τίποτα άλλο να πούν, και σωπαίαν, τότε θμόντουσαν και τόν καιρό που κυλούσε, επειδή ή σωπή τους ήταν άφορητη.

—Θάμαστε εδώ, τουλάχιστο δυό μέρες, έλεγε ο Ρασκάς.
—Εγώ λογάρισα καλά, διαμαρτυρόταν ο Κορινιάν. Θα βρισκόμαστε δυό, κάπου δυό μήνες.
—Συνάθεφε, τρελλάθηκες!..

—Είσαι αδιάντροπος!
—Αρχίζω, έτσι τις βρισιές, και, τέλος, παιάντουσαν στα χέρια.

Από τους άγώνες αυτούς; ο Ρασκάς έβγαλε πάντα νικητής. Κοινός όπας ήταν, λόγω λίγο τώ γονατιά του και ριχνόταν στον έγχρό του με τό κεφάλι, σαν νάταν αυτό ή λόγη του. Ο Κορινιάν, πού χτυπιόταν, έτσι, πάντα σήην κοιλιά ή στο στομάχι, άποτραβιάταν στη γωνία του, και φιλοσοφούσε με τά έγκόσμια.

Από μιά θυρδα, τους έδιναν τό φαγητό των, που δεν ήταν άλλο από ένα ξεροκόμματο μαύρου ψωμιού, και νερό έλλεινο. Λιγώτερο την άπαισία γνεύσι του ψωμιού των, διηγόντουσαν παλιά γλέντια τους..

Μιά μέρα είχαν μείει για πολλή ώρα άμλητοι, ο καθένας κουβαριασμένος στη γωνία του. Τέλος, ο Κορινιάν, που όπφερε περισσότερο άπύ τό σκοτάδι και τη σωπή, ειπε:

—Μήπως, αδελφέ μου, έπέθανες;
—Όχι ακόμα, άπάντησε ο Ρασκάς, κι' άρχισε να γελάη νευρικά.

Ο Κορινιάν φοθήθηκε μήπως ή άπάθρωτη αυτή φυλακία των, ειχε ταραξει τό άδύναμο μυαλό του συντρόφου του. Και με ύφος φιλικό, ρώτησε:

—Γιατί γελάς;

—Επειδή συμήθηκα τόν Κορινιάν. Τόν κακομοιρή!.. Αυτή τη στιγμή θα πεθαινη, αν δεν έχη κιόλας πεθάνει, από την πεινα!.. χά, χά, χά!..

—Μά τό φαγητό που μάς δίνουν, εινε άρκετό. Δεν θα πεθάνω συνεπώς από πεινα, άγαπητέ μου!.. ειπε ο Κορινιάν.

—Χά, χά, χά!.. Είσαι τρελλάς!.. Τό ξέρεις, καλόγερε. Έγώ μιλώ για τό σκόλλο μου, που τόν φωιάζω Κορινιάν!..

—Α! μ' αυτή τη φορά, βροντοφώνησης ο καποκίνος, δεν θα μού γλυτώσει!..

Ο Ρασκάς έρομαζόταν να άνηκρούση την έπιθεση του καλόγερου, με μιά άπύ τις έπιδέξιες έκβανες κεφαλίες του. Έτομαζόταν κι' ο Κορινιάν..

Μά μιά ακαθόριστη λάμψη τους σταμάτησε.. Στην πόρτα του κελλίου τον, πουχε άνοιξει χαρις να την άκούσουν, στεκόταν ή αούστηρη μορφή του πάτερ Έωσήφ, ο όποιος κρατούσε ένα φαγάρι!

Τή φορά αυτή, ο Ρασκάς δεν πρόλαβε να ταραξή τό στομάχι του καλόγερου Γονάτσαν λοιπόν, άμέσως, κι' οι δυό, ενώ ο πάτερ Έωσήφ τους πλησίαζε, με άργές, έπιθλητικές κινήσεις..

—Έλεος, σεβασμιώτατε!.. Θά σού τά πώ δλα! ξεφάνιζε ο Ρασκάς.

—Κι' έγώ! Κι' έγώ! έλεγε, με λυγμούς, ο Κορινιάν.

—Είπατε κι' οι δυό ψέμματα, τους άπάντησε, ψυχρά ο ήγούμενος τών καποκίνων. Ό κ. Σαμπριακ μάς έξιστόρησε όλα όσα συνέθησαν στο Σαιν-Λαζάρ.. Κατεργάηδες!.. Δεν έγγυώμια για τό κεφάλι σας!..

—Α! ειπε ο Ρασκάς, κοιωνάτας τό κεφάλι του. Ό κ. Σαμπριακ σάς μίλησε για τό Σαιν-Λαζάρ!..

—Ναι, άπάντησε ο ήγούμενος. Καί μάς βεβαίως πώς δεν εβδατε καθόλου τόν Τραγκαβέλι!.. Είπατε ψέμματα!..

Τά μάτια του Ρασκάς άστραφταν από μοχηήρα. Όστόσο ειπε, με όθος ύποτακτικό:

—Σεβασμιώτατε!.. Όμολογώ πώς δεν είδα τόν Τραγκαβέλι.. καί πώς διέταξε, προδοτικά, να συλλάβουν τόν Κορινιάν.. Μά κι' αυτός όμολογεί πώς διέταξε να συλλάβουν έμέ.. άντι του καθήγητού της όπλαομίας!..

—Εγώ; φώναζε ο Κορινιάν, με όθος ζωηρές διαμαρτυρίας.

—Αλλ' έγώ..

—Όμολογεί, σεβασμιώτατε!.. τόν διέκοψε βιαστικά ο Ρασκάς. Όμολογεί!.. Κι' οι δυό μας όμολογούμε!.. Μά θέη παρακαλέσω τη μεγαλόμυχη σεβασμιότητα σας, να μού έπιτρέψη να κάνω μιά άπλή έρώτηση;

—Έλεγε, ειπε ο πάτερ Έωσήφ.

—Άληθεύει πώς ο έκλαμπρότατος καρδινάλιος ενδιαφέρεται για τη δεσποινίσα Άνναβία ντέ Λεσπάρ;.. Άκούσα πώς εινε μιά κόρη από λαμπρή οικογένεια, την όποια ο καρδινάλιος ποθει να συλλάβη!..

—Ας ύποθέσουμε πώς εν' έτσι, ειπε ο ήγούμενος με ψευτική άδιαφορία. Ύστερα;

—Μά θέη μπορέσω τότε, ειπε, χαρούμενος, ο Ρασκάς, να έξιλεωθώ από ένα σφάλμα, τό όποιο, σάς όρκίζομαι, τό έκανα από ύπερβολικό ζήλο.. Ναι, σεβασμιώτατε!.. Είμαι ίκανός να βρώ και να συλλάβω την προμερή αυτή έχθρά του έκλαμπρότατου.. φοβερώτερη κι' από τη μητέρα της!..

—Εξηγήσου! ειπε, προστακτικά, ο πάτερ Έωσήφ. Τί εννοεί;

—Έχω μιά έξοχη ιδέα! ειπε ο Ρασκάς.

—Κι' έγώ, σεβασμιώτατε! πρόσθεσε άμέσως ο Κορινιάν.

Ο ήγούμενος ένοιωθε, τη στιγμή εκείνη, τη ζωηρότερη συγκίνηση της ζωής της! "Ήξερε πώς ή Άνναβία ήταν μεγάλο έμπόδιο στο έργο του Ρισελιάν.. Πώς ένα φοβερά έπικίνδυνο γράμμα, με τό όποιο θα μπορούσε κανείς να ουτρήρη τό άριστοουργηματικό έργο του καρδινάλιου, βρισκόταν στα χέρια της νέας αυτής!.. Όταν θα την έπαιναν λοιπόν, ο έκλαμπρότατος θ' άπαλλάσσόταν άπό ένα φοβερό σφάλμα..

Κι' ο πάτερ Έωσήφ ειχε, άληθινή, έμπιστοσύνη στη φυσική ίκανότητα του Ρασκάς, για δουλειές που χρειαζόντουσαν άνηνευτική όσρησι..

—Αναπτύξε μου τό σχέδιο σας! ειπε με τόν άργό τόνο του ιερωμένου. Θαρώ πώς ο καρδινάλιος ενδιαφέρεται να μάθη κάτι για την κόρη αυτή!..

"Αν καταρθώσετε να τόν εύκολύνετε, ώστε να μπορέση να την άπομακρύνη, έλιζώ, πώς θα τόν πείσω να σάς συγχωρήσει..

—Ναι, σεβασμιώτατε!.. Καλύτερη τροφή και λίγο κρασί.. Αλλά μόνο ζητούμε, ειπε ο Κορινιάν.

Ο Ρασκάς τούρριξε μιά άγρια, λοξή ματιά!

—Σεβασμιώτατε! φώναζε, άποφασιστικά, ο Ρασκάς. Σάς ίκετεύω να μ' άκούσετε, να βελήσετε να με καταλάβετε!.. Σάς λέγω πώς μπορώ να συλλάβω την Άνναβία ντέ Λεσπάρ!.. Είμαι σέ θέσι ν' ανακαλύψω τό μέρος όπου κατοικει, και νά τη φέρω, δίχως χρονοτριβή, θεμένη χειρόπυρα.

Μπροστά στην έκλαμπρότητα!.. Μά για την υπηρεσία αυτή, που μόνος έγώ ειμαι ίκανός να προσφέρω στον καρδινάλιο, ζητώ άνταλλάγματα.. Όχι κρασί.. Όθλω να μ' έλευθερώσετε άπύ αυτήν εδώ την κάλασι!.. Μού χρειαζάται άκόμη και λίγα χρήματα..

Ο ήγούμενος προσπάθουσε με τό διαπεραστικό του βλέμμα, να φθάση ως τό μυαλό του Ρασκάς, και να διαβάσει σ' αυτό την καταχθόνια σκέμη του.

Και σαν να μάντευε την προσπάθειά του, ο Ρασκάς πρόσθεσε, έπιεγηματικά:

—Σεβασμιώτατε! Θά μού δώσετε για συνοδό, τόν αδελφό Κορινιάν. Πού κάθε άλλο παρά θα μού χαριστή!.. Έάν σας λέω ψέμματα, ή άν δεν πετυχω.. Έ, τότε, ξεσνακλείστε με στην κόλασι αυτή!..

—Ακολουθήτε με, διέταξε ο πάτερ Έωσήφ.

Ο Κορινιάν, που άπορούσε για τό ανέλπιστο κατόρθωμα του άθλιου Ρασκάς, δόξαζε, τώρα, τό Θεό.

Ακολουθήσαν, με μεγάλη προθυμία, τόν ήγούμενο. Βγήκαν άπύ τη φυλακή τους, κι' ύστερα από μιά μικρή συνομιλία πουχαν στο γραφείο του ήγούμενου, βρέθησαν έλευθεροι στο δρόμο, έξω από τό φοβερό, γι' αυτούς, μοναστήρι, μισοκλεινότας τά μάτια τους, ώποση να νηύθισουν και πάλι στο πόδι ήλιου.

Η πρώτη τους δουλειά ήταν να μπούν στο καπηλειό που βρέθηκε πρώτο στο δρόμο τους. Ό κάπελας τους κτύπαε να πίνουν και τρώμαξ. Φοδόνταν μήπως τελειώσουν δλες του ή προμήθειες, πριν αυτοί οι δυό καλασμένοι χορτάσουν και ξεδι-

Γονάτσαν άμέσως κι' οι δυό μπροστα στον Πάτερ Έωσήφ

ψάσουν.

—Ωραία ή έμπνευσε πού σοδρθε στο νού! Έλεγε ο Κορινιάν. 'Όμολογώ πως είχες μία λαμπρή ιδέα!

—Συνάβελφε! Μπορώ να βασιζόμια σε σένα; ρώτησε ο Ρασκάς.

—Είμαι έτοιμος να θυσιάσω τη ζωή μου για σένα, καλέ μου Ρασκάς. Πάντα σε συμπαθούσα, με τώρα και σε θαυμάζω!... 'Αφού τέλος, παραγέμισαν τὰ στομάχια τους, αφού έπιαν τον περίδρομο, ξεκίνησαν πειά όριστικά, για την άποστολή τους.

—Ο Ρασκάς έβρισκε προηγουμένως να νύσθη τον Κορινιάν με πολιτικά ρούχα, χωρίς να ξεχάσει και τὸ απαραίτητο σπαθί του. 'Ο Κορινιάν άποχωρίζεται τὸ ράσο του με βαθεία θλίψη, με ο Ρασκάς ήταν, τώρα, άρχηγός του, και δέν τολούσε να παραπονεθῆ.

Πήγαν, έπειτα, στο σπίτι του Ρασκάς, για να κρύψουν εκεί ένα μέρος από τὰ χρήματα, πουχαν άποσπάσει από τον πάτερ Ιασήφ. 'Ο Ρασκάς ένοιωσε την σοβαρότητα της άποστολής των, κι ήταν προσεχτικός. 'Ο Κορινιάν, γλυκοκίταζε κάθε άμωφο κορίτσι, που συναντούσαν στον δρόμο.

Στὸ σπίτι του Ρασκάς, ο Κορινιάν, που δέν ήταν πειά καλόγερος, άλλ' ένας κομψός σπαθοφόρος, γνώρισε τὸ σκόλλο του αυτροφού του, που τὸν έλεγαν κι' αυτόν, Κορινιάν.

Ήταν ένα άθλιο σκυλλάι, μ' ένα αυτί, και με σπασμένο τὸ δεξι πινού πόδι του. Δέν είχε πεθάνει της πείνας, κατά της άπουσία τ' άφεντικου του, γιατί τὸ ταΐζανε η γειτόνισες.

—'Α! φώναξε ο Κορινιάν, αυτό είνε τὸ ζωὸ πουδε τὸ δυομά μου; Να λοιπόν...

Κι' έβασε σὸ φανάξ ζωὸ μία τρομερή κλωτσιά. 'Ο σκόλλος, μ' ὄλο που ήταν άνηπαρος, δέν βίτασε να δαγκώσει τὸ πόδι του κατασκόπου. 'Ετρεξε, έπειτα, και κρόφηκε πίσω από κάποιο έπιπλο.

Αυτὸς ήταν ο τρόπος με τὸν ὁποίο γνωρίσθηκαν οι δυὸ Κορινιάν.

—Πρέπει να είμαστε ζτοιμοι για κάθε τι που μπορεί να μᾶς συμβῆ, εἶπε ο Ρασκάς. Θά άντικαταστήσης τὸ μολύβι σου μ' ένα μολύβιο. Θά άννοράσω κι' ἐγὼ ένα.

'Ο Κορινιάν συμφώνησε.

—Μά πῆς μου πῶς θά ζενεργήσωμε; ρώτησε ο Ρασκάς. 'Εξηγήσέ μου την ε'λογημένη ιδέα που σου έστειλε ο Θεός στον νού, για να μᾶς σώσει!...

—Πῆς μου πρώτα σὺ, πῶς πέρασες τὸν καιρό σου στο Σαιν-Λαζάρ;

—'Εκότεραξ ἔπο την κλειδαρό-τρυπα, εἶπε ο Κορινιάν με άφέλεια, κι' έβλεπα την 'Ανιαίδα... Εἶνε ένα πολὺ ὄρατο κορίτσι... Τί βλάκας που φάνηκα ὡστόσο. Νά μην τὰ καταλάβω άμέσως ὄλα!...

—Κατάλαβες, τώρα, την ιδέα μου; εἶπε ο Ρασκάς.

—'Η ιδέα αυτή εἶνε δική μου... 'Εγὼ πρώτος την ὤπεδειξα σὲ σένα φώναξε ο Κορινιάν.

—Πῆς μου, λοιπόν, τι κατάλαβες;

—Θέλεις να μάθης με ποιόν βρισκόταν ἡ 'Ανιαίς;... Με τὸν Σαμπριάκ!... Αυτὸς διάταξε να μπη μέσα στο σπίτι ἡ συμμορία εκείνη τῶν δαυμόνων!... Λοιπόν, φίλε μου, ὁ Σαμπριάκ άπήγαγε την 'Ανιαίδα!... Και μεις, τώρα, αναλόθαμε να την καταδιώθουμε!... 'Εγὼ φαντάσθηκα, τότε, πῶς ὁ Σαμπριάκ την άρπαξε κατά διαταγή του Ρισελιέ, για να την οδηγῆσει σ' αυτόν... Κι' ὄχι πῶς την αιχμαλώτισε, για τὸν, εαυτὸ του!... Τὸν ὄθλιο!... 'Όφείλουμε, λοιπόν, να παρακολουθήσουμε τὸν Σαμπριάκ!...

—Σκέπτεσαι πολὺ λαμπρά, καλόγερε! εἶπε ο Ρασκάς. 'Εμπρός λοιπόν... Πρέπει να πάμε, άμέσως, να βρούμε τὰ ὄλογα... Φοβούμαι πῶς θ' αναγκασθούμε να ταξειδεύουμε... Θά κατασκοπεύουμε ὄμως πρώτα, τὸ σπίτι του Σαμπριάκ!...

'Εφυγαν κατόπιν, βιαστικά, ἀπ' την κατοικία του Ρασκάς, που δέν ήταν άνώτερη από τρώγλη.

Μά ὄρα αργότερα, δυὸ ὄλογα, καθ' ὄλα εφωδιασμένα, βρισκόντουσαν στη διάθεση τους. Εἶχαν και τὰ δυὸ τὸ ἴδιο μέγεθος, και τὸ ὄλλο πολὺ χαμηλὸ για τὸν Κορινιάν. Ήταν, ὡστόσο, χρήσιμα στους δυὸ κατασκόπους. Τὰ ἴππευαν λοιπόν και πήγαν σὴ Βασιλική Πλατεία, ὅπου πήγαν τις πληροφορίες που τὸς χρειαζόντουσαν.

Δέν καθυστέρησαν πολὺ. 'Η κατοικία του Σαμπριάκ βρισκόταν ανεὄθεν άπάναντι στην τρώγλη του Ρασκάς, στο ξενοδοχείο «Ο Μέγας Καρδιάνος».

Κι' ἔτσι, εἰ δυὸ κατασκόποι εγκάτεστησαν τὸ παρατηρητήριό τους στο σπίτι του Ρασκάς, 'Ο καθένος τους φύλαγε, με τῆ σειρά του και για μία ὄρα, στην πόρτα. 'Αμα σκοτείνισσε ὁ Κορινιάν πήγε και σάθηκε μπρός στο ξενοδοχείο. Κατὰ τις ὄχτὸ τὸ βράδυ, φάνηκε ὁ Σαμπριάκ. 'Εβασε τὸ ὄλογό του στον ἱπποκῆμο και μπηκε στο ξενοδοχείο.

—Λαμπρά! φώναξε ο Ρασκάς, δταν άκουσε την άναφορά αυτή του Κορινιάν. Μπορούμε, γι' άποφή, να ἰουχάσουμε... Θά τὸν κατασκοπεύουμε πάλι αὔριο, πρωί-πρωί, ὅποτε και θά τὸν ακολουθήσουμε δταν θά φυγῆ!...

—Και πῶς θά μας ζητηρή; ρώτησε, άνήσυχα ο Κορινιάν. 'Ο Κορινιάν!... Δέν σου εἶπα πῶς τὸν ἐγύμνασα για να με ζητηνῆ;

—'Ο Κορινιάν!... μουριούρισε ο καλόγερος, και ξεανόισον τὸν πόνο ἀπ' τὸ δάγκωμα του σκόλλου.

Φοβήθηκε ὄμως να φανερώσῃ τὸ μῦθος του για κείνο τὸ παλησκόλλο, και συνεπλήρωσε την φράση του:

—...ναί, ὁ τετράπους!

—'Όχι, εἶπε ο Ρασκάς, ψύχραμα. Δέν εἶνε ὄυτε τετράπους, ὄυτε ὄπους. 'Ο Κορινιάν εἶχε τρία μόνον γερά πόδια!

'Ο καλόγερος ἐκυβρότασε, με ὁ Ρασκάς σκέφτηκε να τὸν παρηγορήσῃ.

—Τὸ ὄβλεγες ἀν σου ἐπρότεινα να δειπνήσουμε; τὸν ρώτησε γελαστά και με συμφορητικό ὄθος.

—Εἶμαι πάντα πρόθυμος στις διαταγές σου, άπάντησε ο Κορινιάν, ἐνθουσιασμένος.

Κι' ἐκάθισαν στο τραπέζι.

'Ο Ρασκάς ἔτρωγε, και κάθε τόσο έλεγε κάποιο ἄστείο. 'Ο Κορινιάν ἔτρωγε και σιωπούσε. Τὸ μωαλό του ήταν άποαχολημένο με κάποιο σχέδιο. Μελετούσε ἕναν τρόπο ἐκδίκησως του Ρασκάς και του σκόλλου του. Για να ξεσκᾶ ὡστόσο, τάθαζε κάποιο-κάπου με τὸ σκόλλο.

'Όταν σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι, ο Ρασκάς κατέλαβε τὸ μονοχιτὸ κρεβάτι της μοναχικής κάμαρας, αφήνοντας τὸν Κορινιάν να εαπλώσῃ ὄπως-ὄπως, πάνω στο τραπέζι.

Και κατὰ τὰ χαράματα ζήτησαν, αληθινά, ἀπ' τὰ γαυλιματὰ του Κορινιάν, με τὰ τρία γερά πόδια!

'Ο καλόγερος Κορινιάν πήγε άμέσως στη σκοπία του, για να κατασκοπεύσῃ τὸς ἐξερχομένους από τὸ άπάναντι ξενοδοχείο.

'Όταν βῆκε ὁ Σαμπριάκ, ὁ δυὸ κατασκόποι τὸν παρακολούθησαν, αφού τὸν ἄφησαν να προχωρήσῃ περὶ τὰ διακόσια βήματα. Ήσαν κι' ὀι τρεις πάνω στ' ὄλογα τῶν.

Πέρασαν από την πύλη τῶν Παρισίων, διέσχισαν τὸ Μπουαλιάρν, κι' ἔφθασαν στο Λουζμωαί, χωρίς ὁ βαρώνος να τὸς ἄντιληφθῆ. 'Ο άνώματος και φυτευμένος ὄρομος προστάτευε τὸς κατασκόπους από τὰ βλέμματα του Σαμπριάκ.

'Αλλ' από τὸ Λουζμωαί και πέρα, ὁ βαρώνος λιγὸτερον τὸν καταπασιμὸ του ὄλόγου του 'Ο Ρασκάς με τὸν Κορινιάν αὔξησαν την προσοχή τους.

Βρισκόντουσαν, τώρα, στο 'Ετιόλ. 'Εκεἶ, ὁ δυὸ κατασκόποι διέ-

τρεχαν τὸν κίνδυνο ν' αναγνωρισθῶν, και να προκαλέσουν την προσοχή του Σαμπριάκ. 'Αναγκάστηκαν, λοιπόν, να σταματήσουν στο πῶ ἄποροο καπλιε, ὁ ἀπ' ὄπου τὸς ἦταν εὐκοπή ἡ κρυφὴ κατασκόπευσι του μεγάλου ὄδρομου...

'Ο Κορινιάν άνοιγε πὸ τετάρτο μπουκάλι κρασιου, δταν ὁ Ρασκάς άνατινάθηκε.

'Ο Σαμπριάκ ἐπέστρεψε από τὸ μουστριώδες σπίτι του Ρισελιέ, και ἔρχοταν πρὸς τὸ καπηλειό.

'Ο Κορινιάν σκεπτόταν τῆ στιγμή αυτή πῶσο βολικό θά του ήταν, τώρα, να βάλῃ τὸν Σαμπριάκ να τρυπήσῃ με τὸ σπαθί του, τὸν Ρασκάς! Μά αναλογιζόταν πῶς ὁ ἐκλαμπρότατος θά τὸν κρεμούσε, ἀν γυρίσε πίσω ἴπρακτος και δίχως τὸν Ρασκάς, κι' ἔβιαχε ἀπ' τὸ μωαλό του την σατανική αυτή ἐμπνευσι.

—'Αν μᾶς δῆ, χαθήκαμε! ψιθύρισε ο Ρασκάς.

—Μπᾶ! Σ'άν τι μπορεί να μᾶς κινή; εἶπε ὁ καλόγερος, που ήταν ζαλιωμένος ἀπ' τὸν πόθο της ἐκδίκησως, ὄσο κι' από τὸ κρασί.

—'Όσα! μουριούρισε ὁ Ρασκάς, πίνοντας τὸ χέρι του καπουκινου. 'Ο ἄνθρωπος αυτός δέν γαρταεἶ!... 'Ο Σαμπριάκ δέν φοβερίζει, ὄλλα σκ'όνει και ξεμπερδεύει!

'Ενα ριγος πέρασε τὸ κορμὶ του Κορινιάν. 'Εσκυψε, με μεγάλη προφύλαξι, κι' εἶδε τὸν Σαμπριάκ που καθόταν, τώρα, στην κεντρική αἰθουσα του καπηλειου. 'Ο βαρώνος δέν άνοιγε τὸ μπουκάλι με τὸ κρασί, που τὸυχαν φέρει Κρατούσε με τὰ δυὸ του χερία, τὸ κεφάλι του, και φανόταν βυθισμένος εἰ μαύρες σκέψεις.

—Διάβολε! μουριούρισε ὁ Κορινιάν, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ρασκάς. 'Εχεις δίκη!... Δέν εἶμαι, λιγώτερον γενναίος από σένα!... Μά ὁ ἄνθρωπος αυτός με φοβῆτεἶ πολὺ!...

—Εἶνε ὁ δολοφόνος! σκέφτηκε ὁ Ρασκάς, και χλώμιασε. 'Ο Ρασκάς ήταν ἄθλος, κι' ὁ ἴσιος δέν θυόταν ναχε ποτε κάνει ἄλλη δουλειά από θελήματα κατασκόπου.

('Ακολουθεἶ)

